

Megkésett levél

Elkéstünk, Igazgató Úr!

Az őszi tervezett 50 éves érettségi találkozásunkra nyáron még örömmel fogadta meghívásunkat. Szeptember elején szomorúan mondta, mégsem tud eljönni, elmúlt 90 éves, betegeskedik.

Csalódottak voltunk. Most, hogy talán először nem ült köztünk az osztálytalálkozáson, nagyon hiányzott. Szerettük Önt, mert annyi év után is őszintén érdekelte, hogy mire vittük ebben a gyorsan változó világban. Most, az ötvenedikén hú, már elmúlt kilencven, szép kor, mondogattuk mi, akik – még innen a hetvenen, de többen túl infarktuson, csípőműtéten vagy kemoterápián, – alig húszan vagyunk a harminchatból. Nem akartuk az elmúlásról beszélve elrontani a találkozás örömét, de azért az is szóba került. Elhatároztuk, írunk egy levelet, készítünk egy fotóösszeállítást az 1969–1973-as, latincás IV. c. osztály találkozásjáról és a régi tablóképpel együtt elküldjük Önnek.

Nem tettük. Nem küldtük el a vicces fotókat, amiket az őszi találkozó előtt készítettünk az iskola udvarán. Nem mintha resteltük volna, hogy legkedvesebb osztályfőnökünk, Molnár Ildikó tanárnő nemcsak beleolvadt a hetvenesek táborába, de fittebbnek nézett ki, mint mi. Nem ezért. Csak egy kicsit lelassultunk, azt hittük van még időnk.

Elkéstünk Igazgató Úr!

Pedig Ön nem szerette a késést, de olykor megbocsátotta, mert késett a vonat, vagy a metró építése miatt kalandtúra volt Budáról Kispestre eljutni. Mindig határozott és energikus volt, mégis megértő velünk. Tudta, milyen hatalmas ugrás az általánosból egy érettségit és szakmát is adó iskolában folytatni.

Az ötvenedik találkozáson arról beszélgettünk, hány éves is lehetett Varga Lajos, amikor – velünk együtt – megkezdte első tanévét a MÜM. 3. sz. Latinca Sándor Gép- és Villamosipari Szakközépiskolában. Végül kiszámoltuk: 37 évesen lett igazgató. Tele tervekkel, ötletekkel. Új, fiatal oktatókkal bővült a tanári kar. Új módszereket hoztak, magas követelményekkel jöttek. Akkor ennek nem igazán örültünk, de a szabad szellemet éreztük és élveztük. Könnyebb volt így tanulni és teljesíteni.

Igazgató Úr!

A találkozáson felidéztek az anyagismeret óráit. Jó ez a tankönyv – minden órán ezzel emelte magasra a nem túl vastag kötetet. Rövid vázlatot írt a táblára az aktuális anyagról azután: – Na, ezt a fejezetet tanulják meg! Ezzel le is tette a könyvet. És utána mindig beszélgettünk. Az iskoláról, a múlttól, a jelenről, a jövőről, a világról. Szerettük ezeket a laza – mai eszünkkel inkább emberformáló – órákat, cserébe a „dirinek” jól megtanultuk az anyagismeretet. A szakközépiskolai érettségivel sokan bejutottunk egyetemre, főiskolára. Kevesen maradtunk ugyan a szakmában, de tanár, mérnök, pénzügyes, újságíró, rendőrtiszt, sikeres vállalkozó is van köztünk.

Kötődünk az iskolánkhöz. A legjobb bizonyítéka, hogy sokan gyerekeinket is a Kossuth téri intézmény felé terelgettük. Egy-egy évnnyitő felért egy sulitalálkozóval. Alattunk, felettünk járó öregdiákokkal futottunk össze. A név változott, de az az újtó, szabad szellem, amiben mi nevelkedtünk, tovább élt. Érett, felnőtt fejjel már nagyon is büszkék voltunk egykori igazgatónkra, amikor 1990-ben a mi iskolánk lett az első kéttannyelvű szakközépiskola az országban. Huszonhét igazgatói éve alatt

történelmet írt a hazai szakképzésben és elindított a középfokú oktatásban egy jövőbe mutató, minőségi rendszerváltást.

Jó lett volna találkozni az ötvenedikén! Sok kérdés ragadt bennünk, hiszen mostanában unokáink jövőjéért aggódva, tehetetlenül nézzük mindazt, ami az oktatásügyben történik. Jó lett volna hallani, mi a véleménye minderről egy olyan embernek, aki rezsimeken átívelve csendes forradalmat vitt véghez az oktatásügyben. De elkéstünk.

Mégis mi, akik a legfogékonyabb korunkban lehettünk az Ön tanítványai, tudjuk a válaszát.

Nyugodjék békében, Igazgató Úr!

A MÜM. 3. sz. Latinca Sándor Gép- és Villamosipari Szakközépiskola

1969–1973-as IV. c. osztályának tanulói nevében:

Móza Katalin

2023 november